

Budapest, 1900. július 24.– Bécs, 1969. augusztus 30.

Polgári családból származott, apja bankbizományos. Kereskedelmi iskolát végzett, 1917-ben tett érettségi vizsgája után, mint magántisztviselő helyezkedett el a Hollandia Rt.-nél, a vállalat budapesti, bécsi és amszterdami kirendeltségein dolgozott. 1921-től cégvezető volt a Koch and Co. bécsi nyersanyag-behozatali vállalatnál, majd 1938-tól Riedl Miklós hasonló budapesti vállalatánál. 1917-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1918–1919-ben vállalati munkástanács tag, majd századparancsnok a Vörös Hadseregben. 1920-ban Bécsbe emigrált, és csatlakozott a Világosság-csoporthoz. 1922-ben beiratkozott a bécsi egyetem közgazdaság-tudományi karára. Részt vett az 1934. februári bécsi munkásfelkelésben, ennek leverése után, 1934-től az Ernst Fischer vezette osztrák forradalmi szocialista mozgalom résztvevője, 1935-ig tagja volt a törvényen kívüli kommunista párt központi bizottságának. 1936-ban illegális munkája miatt letartóztatták, hat hónapos börtönbüntetés után rendőri felügyelet alá helyezték, és kiutasították Ausztriából; 1938 márciusában, az Anschluss után tért haza. 1944-ben munkatáborba hurcolták, ahonnan sikerült megszöknie. 1945 után az SZDP-központban dolgozott, április 1-jétől az értelmiségi titkárság vezetője. 1945. augusztus 20-ától 1947 februárjáig a pártvezetőség tagja, a gazdasági bizottság elnöke. 1945. november 4-én az SZDP országos listáján nemzetgyűlési képviselővé választották; bekerült a parlament politikai bizottságába is. 1947. augusztus 31-én az SZDP, 1949. május 17-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján is mandátumot szerzett. 1945-1946-ban előbb osztályfőnök, majd 1946. június 16-ától adminisztratív államtitkár a Kereskedelmi- és Szövetkezetügyi Minisztériumban. 1947. július 18-án kinevezték az Országos Tervhivatal alelnökévé, augusztus 1-jétől 1949. május 1-jéig tervhivatali elnök. 1948. február 26-án az Iparügyi Minisztérium adminisztratív államtitkára lett, tisztét november 13-ig töltötte be. 1948 júniusában, az MDP alakuló kongresszusán a központi vezetőség és a politikai bizottság tagjává választották. 1948. december 21-étől a Magyar Tudományos Tanács elnökségi tagja, majd ő lett a közgazdász társelnök. December 21-étől az Országos Szabványügyi Tanács elnöke. 1949. június 11-étől egy éven át a Belkereskedelmi Minisztérium államtitkára. 1950. augusztus 2-án, a Szovjetunióból hazajövet az ÁVH letartóztatta, feleségét kitelepítették Fehérgyarmatra. 1950. november 24-én a Budapesti Büntető Törvényszék, mint a Szakasits Árpád és társai koholt per harmadrendű vádlottját életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélte, büntetését – „háborús bűntett, kémkedés és a demokratikus államrend megdöntése” vádjával – december 11-én a Legfelsőbb Bíróság is megerősítette. 1956. március 29-én büntetése félbeszakításával kiszabadult, majd június 27-én, a perújítás során a Legfelsőbb Bíróságon bűncselekmény hiányában felmentették és rehabilitálták.

1956. szeptembertől 1965. augusztusig külkereskedelmi ismereteket tanított a Marx Károly Közgazdaság-tudományi Egyetemen, tanszékvezető egyetemi tanár. Az 1960-as évek elején bekapcsolódott a Nyers Rezső vezette közgazdasági reformbizottság munkájába. 1963-ban elnyerte a közgazdaság-tudományok doktora fokozatot. 1967-ben a Magyar Tudományos

Akadémia levelező tagjává választották, egyben az MTA közgazdaság-tudományi bizottságának a tagja. A Magyar Közgazdasági Társaság egyik újjászervezője, a társaság elnöke. Részt vett az MSZMP közgazdasági elméleti munkaközösségének a munkájában. 1965 után nyugdíjasként folytatta a tudományos munkát. A Magyar Nemzet publicistája, állandó cikkírója. Egyik ausztriai előadókörútján érte a halál.